

polla y un cop dintre, se tomba la mateixa a fi y efecte que'l tap se colouqui a la vora de la sortida. Ara no s'ha de fer altra cosa que anar estirant poch a poch l'aparato y, com ja poden veure, els ganxets que hi ha al cap d'avall de cada fil-ferro's claven al tap de suro obligantlo a sortir tant si vol com si no. Per quinze céntims no deixin de tenir a casa un objecte de tanta utilitat. ¿Qui en vol un? ¿Qui en vol un?

—A veure, mestre.

—Teniu ja'l podéu mirar de tots cantons; aquí no s'enganya a ningú.

—Me sembla qu'es molt de *nyigui-nyogi* aixó.

—Deixéuho, donchs! Ja han vist tots vostés que no pot anar millor de lo que va.

—¿Que no estaria bé per déu céntims?

—Encara que me'n donguessiu catorze y mitj. A nosaltres ja'ns costa més a la *frábica*.

—*Bueno*, teniu, donchs.

—¿No hi ha ningú més que'n vulgui un altre?

—Doneumen un que sia reforçat.

—Tots son iguals, hereu. Si el voleu triar vós mateix..

—Ja está bé aquest.

—Ara, senyors, que s'estan rematant!

—Faci el *favort* d'un parell, si es servit. Ne guardaré un pera regalar a la noya quan sia'l seu sant.

—Aqui els té.

—Un per mí.

—Un per vosté.

—Un altre.

—Aqui va.—

La cosa comença a anar com una seda. El públich, no podent permanéixer impassible devant de les manifestacions del progrés, fa gran demanadiça del nou invent premiat en la *República Inglesa*, que ve a substituhir l'antich sistema dels cordills; però, com que aquesta mena de avenços tenen a la via pública un terrible enemich anomenat *guardia municipal*, prompte un individu pertanyent a n'aquest cos ve a posar ff a la difusió de la ciencia a quinze céntims.

Al véurel el company del xerrayre venedor (que durant tot el rato de la peroració no ha fet més que mirar per tots costats, y que per cert es un guayta que no necessita ulleres de llarga vista pera poder senyalar la presència de la esquadra enemiga als confins de l'horitzó), dona al moment la veu d'alarma, la veu fatídica de: «*Llarch, ve'l gura!*»

A l'instant s'opera un gran cambi en el quadro: el *Llarch* (que ara ja sabem el seu motiu) agafa l'ampolla que havia deixat a terra pera despatxar el *pesca-taps*, el *centinella* arreplega aquests, y els dos s'apresen a tocar pirandó ab gran descontent de la criada badoca, que al veure que se'n van els hi pregunta:

—Y alló de fer desaparéixer l'ampolla, ¿que no ho farán?—

—Noya, ara farém una cosa de molt més mérit: no solsament desapareixerá l'ampolla, sinó nosaltres y tot.—

ALEXANDRE FONT.

*****

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓ DRAMÁTICA.

(Continuació.)

LLORENS, *alt pero per si.*

¡Humiliacions del mon! ¡feblesa d'ella! ¡contradiccions dels meus!

MARIA

Donchs deixala, fill méu!

LLORENS

Si no puch mare! Si ara es cuestió de la meva dignitat, de la meva honra!

MATEU

¿Com?

MARIA

Fesho per mí, que soch la teva mare!

LLORENS, *á la Maria*

Si vos també la estimariaho, si la coneguesseho! no vos la imaginéu com la presenta el mon: vulgueula véure tal com es: bona, sencilla.....

MARIA

No, fill, no! no m'hi posis al seu costat, que m'hi moriría!